

Viikon irot

Näinä päivinä tarinat kertovat ennen muuta lirosta, aikamme sankarista, jolla on rahaa kuin roskaa, mutta tunnetaan myös omalaatuisista tempauksistaan.

Kerrankin liro meni pankkiin viisipennisen kanssa ja yritti sitä tallettaa. Eihän pankkineiti sellaisia summia tajunnut, mutta merkitsipähän tilikirjoihinsa asiakkaan mieliksi: "liro talletti vähän."

Seuraavana päivänä liro oli taas tiskillä ja halusi nostaa 170 miljardia markkaa. Taaskaan ei pankkineiti tajunnut, vaan merkitsi kirjaan: "liro otti vähän enemmän." Eikä niistä rajoista ole sen koommin kuulunut.

Aleksis K

* * *

Toisen kerran liro oli turistimatalla Hollannissa, ja innostui kokeilemaan paikallista ohjelmalveluelämystä, ihalaisella ratsastamisesta.

– Miten tämä lähtee liikkeelle? liro kyseli oppaalta, joka satuloitsi ihalaista.

– Sanot sille, että huhhuh, niin se säntää matkaan kuin raketti.

– Entäs kuinka se pysäytetään? liro tiedusteli.

– Se on vähän monimutkaista. Sille pitää sanoa lause "Eihän kenenkään ole pakko kuulua ammattiliittoon", niin se pysähtyy kuin seinään.

Siis matkaan. – Huhhuh! huikkasi liro reippaasti satulaan noustuaan, ja niin lähti ihalainen klopot-

tamaan huikeata vauhtia tuonne päin.

Ei aikaakaan, kun tuli pohjattomalta näyttävä yhteiskuntasopimus vastaan.

– Miten ihmeessä tämän sai pysähtymään, mietti liro kuumeisesti, sillä hän oli todellakin sen jo unohtanut.

– Äh, hän yritti. Ei auttanut.

– Puh! Vauhti vain kiihtyi.

– RöhRöhRöh! Ei mitään vaikutusta, ja yhteiskuntasopimuksen reuna oli jo ihan lähellä.

Silloin lopulta, aivan viime tingassa liro muisti: – Eihän kenenkään ole pakko kuulua ammattiliittoon! hän hihkasi henkensä hädässä. Ja katso. Ihalainen pysähtyi kuin seinään ja liro lensi komeassa kaaressa päistikkaa yhteiskuntasopimuksen pohjalle.

– Olipas se täpärällä, huhhuh,

puuskahti liro montun pohjalta, ja silloinpa rojahti ihalainen koko painollaan hänen niskaansa.

* * *

Päivänä muutamana liro oli ranteella sahaamassa pölkkyjä halki ja katkomassa niitä kirveellä. Sattui taas ihalainen paikalle, ja rupe- si neuvomaan:

– Kuula liro, tuo ei näytä oikein järkevältä. Meidän porukassa on tapana kakoa sahalla ja halkoa kirveellä, eikä päinvastoin.

– Älä ihmeessä! ällisteli liro.

– Meinaatkos niinku tällä tavalla, hän surautti ihalaisen moottorisahalla poikki ja kirveellä halki ynnä latoi siistiin pinoon.

Ihalainen oli pahaenteisen hiljaa, johon liro ihmettelemään leikkisään tapaansa: – Toivottavasti tämä ei aiheuta säröä meidän yhteistyöhömme.